

Gau oneko musua

Blauk hiru urte zituen eta ilargi betea bezain begi handiak zituen. Mantekin gotorlekuak eraikitzea, hatzekin margotzea eta jantokian oinutsik dantzatzea maite zuen. Baina gehien maite zuena, eguneko unerik bereziena, oheratu aurretik bularra hartzea zen.

Zerua urdin ilun bihurtu eta izarrak jolastera atera zirenean, Blau amaren besoetan bildu zen. Bularra hartzea babesleku bero bat bezalakoa zen, hitzik gabeko abesti bat bezalakoa. Begiak erdi itxita, amaren taupadak entzuten zituen eta hasperen leun batekin lo hartu zuen.

Gau batean, bainua eta ipuin bat kontatu ondoren, amak samur begiratu eta esan zion:

“Blau, nire printzesa… badakizu zer? Hazten ari zara. Eta laster ikasiko duzu bularra hartu gabe lo egiten. Lagunduko dizut, pausoz pauso, atseden hartzeko modu berri bat aurkitzen”.

Blauk burua altxatu zuen, harrituta.

“Baina… nola lo egingo dut, ama, titia hartzen ez badut?”

Amak besarkada handi bat eta hiru musu eman zizkion: bat kopetan, bat sudurrean eta bat bihotzean.

“Musu magikoekin, abesti leunekin eta lagun berri batekin lo egingo duzu: ametsen burkoa.”

“Ametsen burkoa?” galdetu zuen Blauk, begiak zabal-zabalik.

Gau hartan, amak burko oso leun bat ekarri zion, izarrez estalitako estalki urdin batekin. Ondoan jarri eta belarrira xuxurlatu zion:

“Burko honek lotara joan aurretik esaten diozun guztia entzuten du. Hitz egiten badiozu, zerk poztu zaituen edo zerk haserretu zaituen azaltzen badiozu, dena gogoratzen du eta atseden hartzen laguntzen dizu.”

Gau hartan, Blauk ez zuen titia hartu. Baina amak argi-kantu bat abestu zion, ilargiaren azpian lo egiten zuen neskato ausart bati buruzko istorio bat kontatu zion eta esan zion:

“Gabon, Blau maitea. Nire maitasuna hemen egongo da, hemen bertan, zuregandik oso gertu.”

Blauk begiak itxi zituen, burko berriari helduta. Hasieran, zaila izan zen. Loa ez zen lehen bezain azkar etorri. Baina pixkanaka, musu eta laztanekin, bihotza baretu zitzaion, eta eztia bezain gozoa zen loaldian murgildu zen.

Lehenengo gauak ez ziren errazak izan. Batzuetan, Blauk oraindik ahots leunez esaten zuen: “Amaren esne pixka bat…” Eta amak, munduko maitasun guztiarekin, erantzuten zion: “Orain ipuin bat kontatuko dizut, eta gau osoan iraungo duen musu bat emango dizut”.

Eta Blauk beste modu batzuetan lo egin zezakeela aurkitu zuen. Amaren esnerik gabe. Istorioekin, besarkadekin eta bere magia berriarekin: ametsen burkoa.

Hazteak ez duelako maitasuna galtzea esan nahi; maitatzeko modu berriak aurkitzea baizik.

Eta horrela amaitzen da istorio hau, baina ez gau oneko musua. Musu hori... beti berarekin bidaiatzen du, begiak ixten dituen bakoitzean.